

Veto

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 12, '85-'86.
Nr. 28, dd. 15 mei 1986.
ISSN: 0773-5162

Verantw. Uitg.: Filip Huyzentruyt
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
Tel. 016/22.44.38

Lezersbrieven

De examens naderen, de lezersbrieven stromen (p. 2). Ook zin in wat eskapisme? Klim in uw pen! Veto verschijnt nog tweemaal dit jaar, als er niet te veel radioactief jodium in onze schildklier belandt.

Verzoening

Zo min als Martens zijn begroting, zo min krijgen de studentenafgevaardigden hun verzoening rond. Een bewijs te meer dat de huidige generatie op een ernstige manier aan politiek doet, p. 3.

Pleiten

VRG mag dan niet opkuppen tegen de argumenten van Veto, pleitwedstrijden winnen kunnen ze (p. 3). Zelfs als het om kerncentrales gaat. Zal VRG ons land vertegenwoordigen op de Processen van Tsjernobil?

Feuilleton

Marc Sys laat niet af tot Danny Coens stikt onder de cijfers. Bepaald ontmoedigend voor die entoesiaste Veto-medewerker, p. 4. Op dezelfde pagina ons ander vervolgvraagstuk, over de Vlaamse studentenpers.

Staken

Katechitika staakte! Ze konden het zelf niet geloven (ze geloven nochtans veel), vandaar een artikel, p. 3. Armand Pien, Paul De Meester en Miet Smet konden het ook niet geloven, maar zij staakten dan weer niet. Spijtig genoeg, p. 5.

Wetenschap

Geloof het of niet: er bestaat een wetenschapsbeleid. En zelfs daar plaatst Veto vraagtekens bij, p. 7.

Het was lang geleden Politiek maar ludiek

Op dinsdag 6 mei lagen vier universiteitskampussen in Leuven volledig plat. Aan de kampussen Letteren en Wijsbegeerte, Pedagogie en Psychologie gingen geen lessen door. In plaats daarvan zag je studenten discussiëren over de regeringsmaatregelen, over solidariteit met de mijnwerkers, de arbeiders, de werklozen, de nepstatuten en over het nut van een staking. Dit terwijl op drie andere kampussen (Positieve Wetenschappen, Rechten en Economie) de lessen gewoon doorgingen.

Vermeldenswaard is toch dat enkele praesidia ook hier hun logistieke steun hadden betuigd. Zo zou het praesidium van VTK niet naar de les gaan. Wina had ook opgeroepen om te staken en ook de boerekotters wilden wel staken maar hier hadden de profren zodanig met sankties bedreigd dat ze niet meer durfden.

Met deze staking wilden de studenten protesteren tegen het regeringsbeleid inzake jongeren en onderwijs. En door juist op 6 mei te staken verklaarden ze zich tegelijk solidair met andere groepen (zoals de openbare diensten, de mijnwerkers, de scholieren, de werklozen...) die ook die dag acties voerden.

Reeds een half jaar, sinds de bekendmaking van het regeerakkoord, is het wat onrustig, ook een beetje aan onze universiteit. Eerst waren er kleine prikacties, denken we hierbij aan de bezetting van het kantoor van de regeringsafgevaardigde, voor meer uitleg in verband met het regeerakkoord. Er was ook een voetpadenaktie die voor een uur chaos in Leuven zorgde. Maar daarmee waren de studenten nog geen stap verder.

Een studentendelegatie trok ook naar Coens voor meer verduidelijking inzake de onderwijsmaatregelen. Daar werd meteen duidelijk dat 'overleg' niet zou leiden tot resultaten.

Daarna organiseerden de studentententaties op nationaal vlak enkele gezamenlijke acties, zodat het wat stiller werd op de kampussen zelf. Ondertussen verrichten ze ook studiewerk over de diverse maatregelen, om nog krachtiger op een gerechtvaardigde wijze de besparingspolitiek van de regering te kunnen bestrijden.

Dit alles resulteerde alvast in een brochure van de Sociale Raad en in de staking van 6 mei.

Solidair

In de voormiddag van dinsdag 6 mei werd er dus gestaakt, er stonden dan ook piketten. En het moet gezegd: dat verliep allemaal volgens de regels en de afspraken. Alleen via discussie en bewustmaking de studenten overtuigen van het nut van de staking.

Geen incidenten dus.

In de namiddag was er om 14 u een optocht naar het rectoraat waar rektor Dillemans de show trachtte te stelen. Een optreden in het openbaar, een speech op straat, voor de vuist weg. Erg sympatisch natuurlijk, alleen spijtig dat hij zich niet expliciet uitsprak tegen de besparingen in het onderwijs, met name de verhoging van de inschrijvingsgelden en het blokkeren van de sociale toelagen. Deze optocht eindigde aan Alma II waar nog een meeting gepland was. Een 100 à 150 aanwezigen. De groep Wortel opende deze meeting, en zij wisten onmiddellijk de goeie noot aan te slaan.

Als eerste sprak An de Laet voor de doppers. Zij vertelde over de zwarte (markt) toekomst van de jongeren. Als je de interne documenten die circuleren in de St. Annapriory mag geloven dan krijgen jongeren onder de 21 nog slechts hun kindergeld. Goed voor zo'n 2 à 3000 fr per maand. Ben je ouder dan 21 dan mag je naar het OCMW, tenminste als je ouders niet genoeg verdienen. Indien wel, dan gaat ook het OCMW het geld daar terugvorderen. Vaarwel dus, zelfstandig leven, een eigen huisje en een eigen toekomst. Het andere 'alternatief' voor veel jongeren, ook universitair, zijn de nepstatuten. En ook daar zit je niet op rozen. Of misschien wel op rozen, maar dan rozen met veel doornen.

Dan was het woord aan Marcel Lauwers, voorzitter van Sociale Raad. Zo blijkt de verhoging van de inschrijvingsgelden aan de universiteiten geen enkele besparing voor de overheid op te leveren, alhoewel dit zo werd aangekondigd. Alle inkomsten gaan naar de universiteiten zelf die, voor het grote deel, zelf kunnen beslissen wat ze met dat geld gaan doen. Ook inzake de sociale toelagen aan de universiteiten, zwaaide Coens herhaaldelijk met verkeerde cijfers. In plaats van een verhoging is er een duidelijke reële vermindering van de toelagen geweest.

Maar het ongenoegen is ruimer dan deze twee maatregelen. De studenten wensen klaarblijkelijk geen beleid dat alleen aan besparen denkt. Wel een echt beleid inzake jongeren en onderwijs. Waarbij enerzijds de verspillingen weggewerkt worden en de rijkdom rechtvaardig verdeeld, zodat een gezond budgetair klimaat ontstaat; en anderzijds de problemen zoals demokratisering, studiedruk, werkloosheid op een serieuze manier aangepakt worden. Vermits Martens VI hier lijnrecht tegen in gaat, zien de studenten zich genoodzaakt in de toekomst nog meer actie te voeren aan de universiteiten.

Hier volgde een kort intermezzo van de groep Wortel.

Team Consult

Patrick, werknemer bij de Leuvense post kwam ons dan vertellen over de besparingsplannen van de regering bij de openbare diensten. Onlangs verscheen er voor de post het rapport 'Team Consult'. Een studiedocument

Back to the roots of '68? Geen overdonderende opkomst, maar toch de groep Wortel. Als de regering nu nog niet achteruitkabbelt.

dat welgeteld 20 miljoen fr. kostte om dan te komen vertellen dat er 10.000 arbeidsplaatsen moeten verdwijnen bij de post.

"Nochtans als we kijken naar Genk bijv., en we nemen hier zomaar een willekeurige plaats, dan hebben de postmannen daar nog 3.743 dagen verlof en 26.566 uren rust te goed voor 110 postmannen. Dat maakt gekumuleerd 28 jaar. En er wordt dan ook nog gezegd dat die verlofdagen voor 1990 moeten opgenomen worden."

In het rapport wordt verder ook gepleit voor de privatisering van de meest rendabele postsectoren, voor een grotere kloof tussen de hoogste en

de laagste weddes (bedraagt nu 7 op 1) en voor een stakingsverbod!

In de post verdient iemand met 14 jaar anciënniteit zo'n 28.000 fr per maand. De postmannen zien het pensioen dat ze later krijgen dan ook als een soort uitgesteld loon. Maar ook aan dit soort verworven recht in de openbare diensten wil de regering gaan knabbelen. Voor de openbare diensten is het dan ook duidelijk: als het van hen afhangt zal de regering haar zin niet krijgen.

En de mijnwerkers? Zij zijn al meer dan 4 weken in staking. Op de meeting van de studenten gaven zij nochtans forfait. Zij hadden besloten hun aan-

jacht te concentreren op Limburg zelf. Daarom betuigden de aanwezige studenten hun solidariteit met de mijnwerkersstrijd door een korte solidariteitsmotie op te stellen waarin zij de strijd van deze 20.000 mensen ondersteunden. Een motie die met een overdonderende meerderheid werd goedgekeurd.

En de namiddag werd afgesloten met een laatste optreden van de groep Wortel. Ook zij kregen een donderend applaus.

Een geslaagde dag waar solidariteit en de eis tot Demokratisering van het Onderwijs geen holle slogan was.

Gilberte Boeckmans

Eindelijk Akademische Raad tegen numerus clausus

De vergadering van Akademische Raad op maandag 12 mei besteedde iets minder dan twee uur aan de problematiek van numerus clausus. Uiteindelijk bleek Casteels, de dekaan van geneeskunde en bovendien een zeer hevig voorstander van een strenge vorm van selectie, weinig bijval te vinden voor zijn standpunt. Over Casteels en zijn uitspraken zouden we nog een heel boek kunnen vol schrijven, maar dat zou ons afbrengen van het beoogde onderwerp.

De problematiek van numerus clausus stond de eerste keer op de agenda van de vergadering van Akademische Raad (AR) van 10 februari. In de begeleidende nota was een overzicht gegeven van de standpunten van de betrokkenen, en er was het eindverslag van de VLIR-werkgroep (de VLIR is de Vlaamse Interuniversitaire Raad) over

deze materie bijgevoegd. Als laatste document was er een nota over de klassieke maar ook over de minder gewone beroepsuitwegen voor afgestudeerde artsen.

Deze nota werd toen niet besproken, maar werd voornamelijk ter informatie doorgegeven. Het was de bedoeling deze materie op de volgende vergadering te behandelen. Ondertussen werd er de studenten, maar ook de andere betrokkenen, de kans gegeven om hun eigen visie over deze problematiek uiteen te zetten. Deze nota's zouden dan bij de voorbereidende documenten voor de volgende AR gevoegd worden.

Tegen de volgende vergadering (10 maart) had de studentenfractie, in samenwerking met sociale raad, een nota gemaakt over de numerus clausus, waarin ook aandacht besteed werd aan enkele aanverwante problemen zoals de forfaitaire betoelaging van de universiteit en het Gravier-arrest dat toelaat dat buitenlandse studenten tegen dezelfde (financiële) voorwaarden moeten kunnen studeren als de eigen (Belgische) studenten.

Dit agendapunt, dat als laatste op de

agenda stond, werd door tijdsgebrek weerom niet behandeld en doorge-schoven. Er was wel de belofte gedaan dat het dan als eerste punt besproken zou worden.

Casteels

Maandag 12 mei was het dan zover, en inderdaad, numerus clausus was het eerste punt van de agenda.

Bij de voorbereidende documenten van de vergadering van AR zat het verslag van een vergadering van de dekanen geneeskunde van heel het land. In dat verslag werd er gepleit voor een nationaal examen na het eerste jaar. De pikante details zijn dat iedereen maar twee maal mag meedoen aan dat examen, dat eerste kandidatuur geneeskunde niet meer mag gebist worden, dat het examen nationaal en enkel schriftelijk zou zijn, en dat een student geneeskunde bovendien geen tweemaal mag bissen in zijn verdere studiecarrière.

De discussie zelf begon met een fors uithalen van Casteels naar rektor Dillemans. Casteels verweet Dille-

Alles uitgesteld Verzoening in het slop

De voorlaatste verzoeningsvergadering bleken nog een drietal problemen van de verzoening in de weg te staan en de kringverteenwoordigers kregen aldus wat huiswerk mee. Normaal zou je verwachten dat de samengebrachte kringbeslissingen vrij vlug tot de ultieme en lang verwachte verzoening zouden leiden, maar vorige woensdag liep het anders uit. De knelpunten — en dus ook de verzoening — werden diplomatisch (?) uitgesteld tot volgend academiejaar. Is alles dan voor niets geweest?

De meeste kringen dienden nog een standpunt in te nemen over drie zaken. Vooreerst is er de 'namenkwestie': die van de studentenkoepel en de discussie rond Veto. Vervolgens is er de kwestie van algemeen sekretaris en tenslotte het probleem cultuurraad en sportraad.

Lesje in demokratie

Kort samengevat komt dit laatste op het volgende neer: in de verzoenings tekst wordt expliciet gesteld dat het de bedoeling is om alle raden — kringraad, sociale raad, cultuurraad, sportraad — en ook Isol en Veto opnieuw deel te laten uitmaken van één en dezelfde koepel. Die integratie van de raden houdt de facto in dat ze gelijk samengesteld zijn en grosso modo op dezelfde manier werken.

Op dit moment is dit niet zo. Bij de splitsing ASR-KUL bleven de KUL-kringen meewerken aan sportraad en cultuurraad. De kringen die nu niet toetreden tot de nieuwe koepel (ekonomika, farma,...) hadden gevraagd om toch als volwaardig lid te mogen blijven meewerken op deze twee raden.

Deze wens werd door zeven van de veertien aanwezige kringen volledig afgekeurd. Immers, zo argumenteren ze, dit is een logisch gevolg van de verzoenings tekst en het gaat bijgevoeg niet op dat de niet-toetredende kringen, buiten de koepel om, toch stemrecht zouden hebben in de twee vermeldde raden. Drie kringen onthielden zich betreffende dit probleem en vier kringen vonden dat de niet-toetredende kringen wel mogen mee-beslissen in cultuurraad en sportraad. Een van die vier kringen is het VTK, de kring der ingenieursstudenten. Ze slagen er waarlijk in om hiervan zelfs een breekpunt te maken: plots wordt er een nieuw feit op tafel gelegd. Straks volgen er over het VTK nog strijdere toeren.

Enfin: het voorstel om toch te blijven meewerken aan die raden had zeven stemmen tegen, vier vóór en drie onthoudingen. Het besluit van de discussie die hierop volgt is dat de toestand voorlopig behouden blijft zoals hij is — d.w.z. ze mogen wel meewerken — en dat later op het probleem zal teruggekomen worden. Met andere woorden: met de mening van vier kringen wordt rekening gehouden, terwijl met de mening van zeven kringen geen rekening gehouden wordt. Democratie als besluitvorming is iets anders, dachten we zo.

Aangenaam nevenverschijnsel

Ook over de namen kwestie werd er gepalaverd. Dat er een andere naam zou komen voor de koepel leek voor de meeste mensen vrij logisch te zijn, maar uit de verschillende voorstellen is er nog geen speciale voorkeur gebleken. Ook dit punt wordt later behandeld.

Wat de discussie rond Veto betreft, waren de meningen wel duidelijk geprofileerd. Negen kringen zijn absoluut voor het behoud van de naam Veto, terwijl drie kringen tegen zijn

(rechten, romania en jawel de ingenieurs) en twee onthoudingen. Een duidelijke meerderheid voor het behoud van Veto, maar voor de fakulteit rechten (VRG) — en aanvankelijk ook voor de ingenieurs (VTK) — was dit een breekpunt. VTK zorgde hier voor een *billekeiser* van formaat. De sportafgevaardigde van VTK beweerde dat hun standpunt omtrent Veto een 'absoluut' breekpunt was — weeral een nieuw feit — maar de preses die halverwege de vergadering binnenkwam, welegde dit met: "Veto — een breekpunt? Dat was om te lachen!" Hilariteit alomdus. Het geeft wel een beeld van hoe er binnen het VTK over dergelijke materies gesproken en beslist wordt.

Dat men bij het VTK niet hoop ooploopt met Veto mag ook al uit het volgende blijken. "Veto moet meer voor alle studenten zijn", zo verdedigt preses Rudi De Smet en meent hiermee het ei van Columbus gevonden te hebben. Om te bewijzen dat dit nu niet zo is haalt hij een zinsnede aan van één van de huidige hoofdredacteuren. Duchtig natrappen, noemen wij zo iets. Maar stoere Rudi zet zijn kruistocht verder. "Dat de Veto-redactie kollektief ontslag zou nemen als de naam zou veranderen, interpreter ik als een *aangenaam nevenverschijnsel*". Kommentaar overbodig.

Nog erger is het gesteld met VRG, kring van de rechtsstudenten. Die maken de volledige verzoening afhankelijk van de naam Veto. VRG stelt zijn veto — op de verzoeningsvergadering heet het voorzichtigheids-halve "breekpunt" — tegen Veto. Resultaat van de discussie: *Veto blijft voorlopig behouden, waardoor VRG voorlopig niet toetreedt*. U raadt het al: volgend jaar wordt het opnieuw bekeken.

Mini-politiek

Over de algemeen sekretaris die, naast een aantal administratieve taken ook de coördinatie tussen de verschillende raden moet verzorgen en de verzoening moet begeleiden, werd er ook heel wat gebakkeleid. De "filosofen" maakten hier zelfs een 'genuanceerd breekpunt' van: alweer een nieuw feit. Iedereen was min of meer overtuigd dat er binnen de nieuwe koepel wel degelijk behoefte is aan een algemeen sekretaris. Hoe die gefinancierd dient te worden, daarover was niet iedereen het eens. Daartoe zijn er verschillende mogelijkheden. Beparen op het huidige personeelsbestand van één raad is niet mogelijk en over eventuele bijkomende financiële middelen vanuit de Raad voor Studentenvoorzieningen is momenteel nog geen duidelijkheid. Dan moet elke raad maar zijn duit in het zakje doen en vooral de filosofen hadden schrik dat daardoor cultuurraad ook een deel zou moeten bijdragen. Uiteindelijk werd beslist dat er toch een algemeen sekretaris zou aangenaam worden en liefst niet voorlopig, zoals efkes geopperd. Het statuut van vrijgezelde mag nu reeds lamentabel genoemd worden, zodat het ongeoorloofd zou zijn om niet eens één jaar werk te garanderen.

Zoals u ziet werden dezelfde punten besproken als de vorige verzoeningsvergadering. Ondanks dat de kringen hun taak volbracht hadden, bleek het niet mogelijk op de verzoeningsvergadering de beslissingen te nemen en werd alles — uitgezonderd de algemeen sekretaris — uitgesteld. Wat betreft het discussiepunt cultuurraad-sportraad getuigt het gezinszinn van een democratische gezindheid dat het voorstel met het minste aantal stemmen weerhouden wordt, al is het dan maar voorlopig. Wat betreft Veto slaagt één kring erin, nl. het VRG, om de zaak te blokkeren en uit te stellen.

Het doen respecteren van democratische besluitvormingsprocedures en het weren van verdragingsmaneuvers zou wel eens de belangrijkste taak kunnen worden voor de verzoeners. Zoniet, komt de verzoening er niet en blijven de verzoeningsvergaderingen al even besluiteloos als de regering.

Is de verzoening dan toch mini-politiek?

THESIS-werk

méer dan
HERSENEN-werk !

acco

KOPIEERT eindwerken

als GEDRUKT

én SNEL

én VERZORGD tot in de

acco

kopiedienst

weelstraat 13 leuven
016/23.35.20 - 22.12.49

SPECIALE OPENINGSUREN

van ZAT. 26 APRIL tot EINDE MEI

- maandag ...vrijdag : 9 - 18.30

- ZATERDAG : 9 - 14.30

acco

Leuvense pleiters verslaan Nederland

VRG — Voor het eerst nam de rechtsfakulteit van Leuven deel aan de Telders International Law Court Competition. Het Leuvense team schoot met haar eerste deelname dadelijk in de roos en nam de eerste prijs, de zilveren Telders Cup, mee naar Leuven.

Reeds lang bestond er bij Dr. Hans Van Houtte, docent internationaal recht, en bij zijn assistent Wim Dejonghe, het verlangen om deel te nemen aan deze Engelstalige pleitwedstrijd die volgend jaar haar tienjarige bestaan viert. Tevergeefs werd echter naar bereidwillige en bekwame studenten gezocht. Dit jaar echter boden Rita Schroeve, Bart Goossens, André De Cort en Koen Vanhaerents zich aan.

De Telders pleitwedstrijd betreft (evenals de Jessup wedstrijd waar Leuven dit jaar een schitterende vijfde plaats behaalde) een fictief probleem van internationaal recht. Dit jaar kregen de deelnemers een zaak te behandelen die zeer verschillende aspecten van internationaal recht betrof. Het ging om de botsing tussen twee vliegtuigen, waarvan de brokstukken een centraleaerternietigen, wat nukleaire verontreiniging tot gevolg heeft. Daarop volgen represailles van de respectieve landen, en bedreigingen door terroristen. Deze zaak moest schriftelijk en mondeling behandeld

worden en dit door beide zijden (eisers en verweerders).

Aan deze Europese pleitwedstrijd in het Vredespaleis (de thuishaven van het echte Internationale Gerechtshof) in Den Haag, namen dit jaar dertien landen deel uit Oost en West. In de halve finales moest het Leuvense team het opnemen tegen Finland en West-Duitsland waarbij zij voldoende punten verzamelde om het in de finale te mogen opnemen tegen de Nederlandse ploeg uit Leiden. De jury voor deze derby der Lage Landen, bestaande uit leden van het echte Internationale Gerechtshof, kende de eerste prijs toe aan het Leuvense team, dat deze overwinning waarschijnlijk te danken heeft aan het spontaan, duidelijk en overtuigend antwoorden op de gestelde vragen. Beide finalisten waren kwa pleidooi immers aan elkaar geraapt. De prijs voor de beste schriftelijke konklusies mochten de Leuvense studenten bovendien ook nog meebrengen.

Een dergelijke prestatie kon uiteraard maar bereikt worden na een maandenlange intense voorbereiding, een hecht team-work en een deskundige begeleiding. Wij kijken nu al uit naar de Leuvense resultaten van volgend jaar.

Geert Coene
met dank aan André De Cort

Bevrijdingsteologie? Katechetika staakt

Het was te verwachten dat Katechetika één van de elf kringen was die zou meestaken op 6 mei. De regeringsverklaring en al enkele volmachtsbesluiten werden reeds meer besproken op de presidia.

Toen de besluiten bekend waren, stelden de ASR-afgevaardigden voor om mee met andere kringen een staking te organiseren. Een grondige discussie werd gevoerd over de indikering van de inschrijvingsgelden en de blokkering van de sociale toelagen. De meerderheid vond dat deze besluiten de democratisering van de kennis en dus van de macht in de weg stonden en dat de studenten alles moesten doen om de terugkeer naar een meer elitaïr onderwijs tegen te gaan. Er waren al genoeg acties en onderhandelingen geweest: een ultiem en massaal middel zoals een staking werd noodzakelijk. Ongelooflijk maar waar keurde het presidium het stakingsvoorstel unaniem goed.

Daarmee was de kous nog niet af. Een heus stakingscomité werd samengesteld. In de verschillende jaren, tot de Engelse sekte toe, werden referenda georganiseerd. Een 250-tal godsdienstwetenschappers stemden pro, slechts een goeie 30 kontra de staking. Alles bleek piekfijn OK te zijn. Het presidium kon absoluut representatief genoemd worden.

Mie Trees

Zo blokkeerden op 6 mei piketten met spandoeken en pamfletten de vier ingangen van het Maria-Theresia-instituut. Op een agressief autobesturende prof na waren er geen

problemen met de godsdienstwetenschappers. Hoogstens kwam er ééntje kijken of zelfs aansluiten bij het piket. Een aantal profren sympathiseerde met de staking en kwam gewoon niet opdagen. Geen enkele lieg ging door.

De studenten van de rechtsfakulteit, die op die dag les hadden in de Grote Aula, bezorgden de stakers meer last. Meestal bleef het bij schelden en discussiëren. Toch konden zich twee rechtstudenten niet inhouden om ostentatief keer op keer het piket te doorbreken. Zichzelf respecterend haakten de mensen in elkaar. De twee stootten echter met geweld door. In een poging tot discussie antwoordden ze (letterlijk citaat): "Wij hebben toch geld genoeg. Wij zijn racisten."

Een zeer ijverige student sprong van een muur van leer dan twee meter om toch maar zijn leslokaal te bereiken. Maar deze oppositie was kort en klein. De meerderheid staakte. Mie Trees was, op de rechtsstudenten na, volledig geblokkeerd.

Rond 13u trokken piketten met spandoeken naar Alma II. Opvallend veel GDW-ers op de betoging en de meeting, niet te vergeten de knalintermezzo's van de groep Wortel.

Gans dit gebeuren maakt duidelijk dat men zich niet zo goed kan wegstepen achter de apatie van Jan Student om niet over te gaan tot discussie en actie met betrekking tot een politiek probleem. Een sterke dosis overtuiging, een goeie geest, wat tijd en een snuif samenwerking is in staat tot heel wat. Ja, dit is een knipoog én een vingervijzing.

voor het stakingscomité GDW
Hans Van Cauwenbergh

Geen radioactiviteit weerhoudt onze koene VRG-ers ervan te staketen voor Recht en Orde!
(foto Veto)

Marc Sys

VLAAMSE STUDENTENPERS

DEEL 4:

Brussel, onze hoofdstad huisvest twee Nederlandstalige universiteiten: VUB en UFSAL. Alleen aan de VUB blijkt er nog sprake te zijn van studentenleven; de UFSAL is dood en de enige studentenvereniging die er actief is, is het uiterst rechtse NSV. We zetten dus ook deze keer een boompje op over links en rechts...

bedoeld. Nieuws uit de kringen wordt niet interessant genoeg bevonden en bijgevolg verschijnt er sporadisch iets over de kringen. Cultuur daarentegen wordt wel belangrijk genoeg geacht maar staat nog niet stevig op zijn poten.

Het botert trouwens niet tussen de

moet aan verspild worden, laat ik nog in het midden, maar ik vind diezelfde auteur dan weer overbest in reportages zoals die over Het Leger des Heils.

Ez zit dan ook geen echte lijn in het blad; iedereen gaat nogal zijn eigen gang. Er is geen hoofdredakteur en de

ling. Ook worden de artikels zelden ondertekend, tenzij met een pseudoniem of initialen. In de kolofon tref je slechts de naam van de verantwoordelijke uitgever aan. Maar wie werkt er dan mee aan het blad? Het zijn dus allemaal studenten, maar wat wel opvalt is het overwicht aan kandidatuurstudenten en vele meisjes. Is het omdat het blad nog vrij jong is, zo'n drie jaargangen?

Een tijdje terug, organiseerde de Perskring een lingerie-show. In een editoriaal ging de redactie van *De Moelial* op haar achterste poten staan, waarop dan weer lezers reageerden. Er is immers plaats genoeg om polemieken te voeren, en lezersbrievenrubriek *Open Tribune* puilt soms uit van ellenlange lezersbrieven of vrije tribunes.

Sommigen vinden dat dan weer te weinig en richten een eigen blad op om "waarheid" te verkondigen. Zo bracht de Nationalistische Studentenvereniging dit akademiejaar drie nummers

uit van *Kraaiepoet*. Dit blad wordt ook gratis uitgedeelde, maar dan wel aan de verschillende Nederlandstalige Brusselse hogescholen. Aan de VUB verloopt de distributie echter niet altijd even rimpelloos, want geregeld kwam het daarbij tot een handgemeen met linkse tegenbetogers.

Aan de UFSAL zijn er geen problemen voor de verspreiding van *Kraaiepoet*; het NSV is daar trouwens de enige actieve studentenvereniging. UFSAL beschikt dus niet over een eigen studentenblad. En daarmee zijn we aan het eind gekomen van onze speurtocht naar Vlaamse studentenbladen. De Leuvense situatie zal ik in Veto niet uit de doeken doen, omdat haast iedereen wel weet wat er in Leuven vaak verschijnt, isn't it?

Faze en Veto zullen daarentegen wel aan bod komen in een synteiserend artikel over de Vlaamse studentenpers in het komende nummer van *De Nieuwe Maand*.

Pascal Lefèvre

Net zoals aan de andere uniefs subsidieert de sociale sektor de uitgave van een studentenblad aan de VUB. Omdat *De Moelial* geen advertenties opneemt, is het blad volledig afhankelijk van die subsidies, die goed zijn voor zo'n 300.000 frank per jaar. Daarmee kan men om de twee weken een nummer van 8 bladzijden uitgeven. De drieduizend exemplaren worden eigenhandig door de redactieleden uitgedeeld. (Op de VUB lopen er echter dubbel zoveel studenten rond.)

De Moelial verschijnt op A3-formaat en ziet er weinig aantrekkelijk uit: de opmaak is nogal stroef en zwaar. Dat ze in Brussel niet over een fotozet beschikken, kan bezwaarlijk als tegenargument ingeroepen worden. Door het gebruik van verschillende (plak-) lettertypes en wat rasterjes zou de layout er alszins op vooruit gaan.

Anarchie?

We zeiden het al. *De Moelial* is principieel tegen reclame. Daarom ook bespreekt men nooit boeken of platen. De redactie, zo'n vaste kern van een achttal studenten, heeft een uitgesproken voorkeur voor politiek nieuws en studentennieuws. Met dit laatste wordt dan vooral het mede-beheer van de unief en soortgelijke

redactie en de dienst Cultuur van de unief. Een keukenruzie die soms vervalt in wederzijdse kleinzielige scheldpartijen...

Onder impuls van ene Pierre Culinaire wordt nogal wat plaats gemaakt voor de inwendige mens: *De Moelial* bracht al tips om cocktails klaar te maken en een gids van restaurants in het Brusselse. Of daar nu veel papier

redactie zou een leidersfiguur ook niet lusten. Op de redaktievergadering wordt er dus eerder afgesproken over wat men zoal zal schrijven.

Hoe de uiteindelijke artikels geschreven zullen worden, hangt van elke redakteur af, zonderling af. Met onder andere het gevolg dat iedereen zijn eigen spelling hanteert: de een progressief, de ander voorkeurspel-

14 DE MOEIAL

tweeweekelijkse tijding van en voor vub-studenten

The Race

EDITO

studententijdschrift

KRAAIEPOET

redaktioneel

MEDIA EN DESINFORMATIE

PLACE DE TERTRE Of Centre Pompidou? Deze man kladt tenminste niet op de Bib. (foto Veto)

Cijfers

Coens geeft ongelijk impliciet toe

De discussie omtrent de evolutie van de sociale toelagen aan de unief is nog niet rond. Degenen die denken dat het 'recht op antwoord' van Minister Coens (Veto nr. 24, dd. 17 april) de stelling in het eerder verschenen artikel 'Het bedrog van Coens' (Veto nr. 22, dd. 13 maart) volledig ontkracht, hebben het — spijtig voor Coens — niet bij het rechte eind. Omdat de waarheid belangrijk is.

In 'het bedrog van Coens' komt tot uiting dat, in reële termen en per student, de sociale toelagen sinds '80 met 16,6% gedaald zijn. Dat terwijl Coens eerder beweerde dat de sociale toelagen sinds '81 met 55% gestegen zijn. Hoe is dat immense verschil nu te verklaren?

Coens draait bij

Het grootste aandeel daarvan is te verklaren doordat Coens oorspronkelijk — vóór zijn recht op antwoord — de evolutie van de sociale toelagen in *nominale termen* mat en zo tot de konklusie komt dat ze sinds '81 met 55% gestegen zijn. In het artikel 'Het bedrog van Coens' kwam op deze wijze van voorstellen dan ook kritiek: als je de evolutie van de sociale toelagen over een aantal jaren wil kennen, moet je uiteraard rekening houden met de stijging van de levensduur gedurende die periode. Zoets noemt men evolutie in *reële termen*.

Het bijzondere hierbij is dat in het 'Recht op antwoord' van Coens over

deze geuite kritiek voorzichtigheids-halve met geen woord gerept wordt. Blijkbaar neemt Coens deze kritiek wel au sérieux, want in zijn tabel (cfr. infra) merken we dat hij nu plots wel rekening houdt met de evolutie van de indeks (laatste kolom).

In deze tabel neemt hij 1980 als basis (1980=100%) en wat zien we in 1986? De indeks bedraagt 141,91% en de toelage per student bedraagt 148,5%; met andere woorden de sociale toelagen zijn sinds '80 ongeveer 7% sneller gestegen dan de indeks. Hierdoor wordt de eerste stelling van Coens — sociale toelagen met 55% gestegen — door zijn eigen cijfers volledig ontkracht: plots is de stijging een kleine 50% minder groot.

We verheugen ons erover dat Coens zijn '55%-toefje' niet meer herhaalt in zijn 'Recht op antwoord'. Meer nog, door de cijfers in zijn tabel geeft hij zijn ongelijk impliciet toe. Alleen, hij zegt het niet.

Coens blijft koppig

Het aanvankelijke grote verschil in mening betreffende de evolutie van de sociale toelagen (-16,6% versus +55%) is bijgevolg grotendeels bijgelegd. Natuurlijk houden wij nog altijd vol dat de sociale toelagen sinds '80 met 16% gedaald zijn, terwijl Coens (voorlopig?) volhoudt dat ze sinds '80 met 7% gestegen zijn. Dit heeft grotendeels te maken met de discussie omtrent het aantal studenten en het is vooral over dat punt dat het 'Recht op antwoord' van Coens handelt en waarover de studenten en Coens van mening verschillen.

Waarom dat zo is, staat uitgelegd in het naschrift van de redactie dat volgt op het 'Recht op antwoord'. Samengevat komt het hier op neer. Wie in de tabel van Coens het jaar 1980 vergelijk met 1981, ziet in '81 een grote

daling van het aantal verrekende studenten en als gevolg daarvan een sterke daling van de sociale subsidies. Wat is er in 1981 precies gebeurd? Door een besparingsmaatregel werden sinds 1981 niet meer alle ingeschreven studenten als basis genomen voor het berekenen van de sociale subsidies, maar kwam een bepaalde categorie (vb. aggregatiestudenten, tesisstudenten, ...) niet meer in aanmerking. De verrekende studenten in de tabel van Coens zijn in feite juist, maar zijn voor '80 anders samengesteld dan erna. Precies daarom is het onmogelijk om met Coens' gegevens een vergelijking te maken van vóór 1980 en erna. Feitelijk is Coens' tabel juist, maar methodologisch kan je op basis van die cijfers geen vergelijking maken.

Om te kunnen vergelijken moeten de verrekende studenten gedurende alle jaren op dezelfde manier berekend worden. In onze tabel in 'Het bedrog van Coens' is dat dan ook gebeurd en is het aantal studenten in '80 op precies dezelfde manier berekend als erna. Zo kwamen we tot het besluit dat de sociale toelagen sinds '80, in reële termen en per student, met 16% gedaald zijn.

De huidige meningsverschillen betreffende de evolutie van de sociale toelagen (-16% versus +7%) zijn al heel wat verminderd in vergelijking met het aanvankelijke meningsverschil dienaangaande (-16% versus +55%). Ook voor Coens is het einde van de tunnel in zicht: immers twee derden van de weg is afgelegd. Wij vermoeden nog steeds dat de berekening van Coens' administratie niet voor Veto bedoeld was, maar wel voor Coens zelf, ter correctie van zijn vroegere uitspraken.

Nog één recht op antwoord en alles is koek en ei.

Marcel Sys

	toelage	verrekende studenten	per student	index (1981=100)
1980	144.000.000 (100)	20.535	7.012,4 (100)	92,43 (100)
1981	139.050.000 (96,5)	18.101	7.681,8 (109,5)	99,48 (107,6)
1982	150.150.000 (104,2)	18.651	8.033,9 (114,5)	108,16 (117,01)
1983	173.850.000 (120,7)	19.308	9.004,0 (128,4)	116,45 (125,98)
1984	186.908.600 (129,7)	19.889	9.534,6 (135,9)	123,84 (133,98)
1985	210.000.000 (145,8)	20.008	10.495,8 (149,6)	129,87 (140,51)
1986	210.000.000 (145,8)	20.156	10.418,7 (148,5)	131,17 (maart) (141,91)

Weer-ideologie

Van het westelijk front geen nieuws

Jarenlang heeft het "neutrale" scherm van de "rode" BRT opengestaan voor het ideologische gezwets van Armand Pien: een sympathieke figuur, net dom genoeg om grenzeloos populair te zijn (te vergelijken met een Walter Capiau dus), maar toch niet zo dom dat de mensen het na een paar jaar voor bekeken houden (en dus niet te vergelijken met Marleen Gordts). Bovenop zijn vertederende trekken — de "wetenschapsman" die contact weet te leggen met "de gewone man" — vertoede onze Weerman dus al die jaren de trekken van een ideoloog. De ideoloog van het blinde, ja, verblinde "wetenschapsoptimisme". Je zou het geraffineerd kunnen noemen, ware het niet dat Pien zelf zo argeloos in de kamera kan blikken — even argeloos als die andere great communicator met zijn trouwe Sint Bernardsogen, die president van over de plas.

Dat wetenschapsoptimisme heeft de laatste tijd wel een paar stevige knauwen gekregen: het neerstorten van de Space Shuttle bijvoorbeeld, en daardoor van een deel van het Star Wars-projekt. En nu dus de ramp van Tsjernobil; met de dreiging van precies dat China-syndroom waar al die naïevelingen en negativisten — de "linkse rakkers" en de "groene jongens" — al jaren voor waarschuwen. Er is nog één goede kant aan gans de kwestie: voor Tsjernobil zijn "de anderen" verantwoordelijk en Pien houdt dan ook niet op zijn verantwoordigheid uit te kelen over het gebrek aan informatie dat de Sovjet-authoriteiten gaven en geven. Natuurlijk heeft hij daarin gelijk —

net als ons aller bijna-rector Paul De Meester gelijk heeft als hij zegt dat onze kerncentrales beter beveiligd zijn dan die in het Oostblok. Maar als ik zoveel beter op mijn hoofd had als een Armand Pien, dan zou ik toch wat minder hoog van de toren blazen: na jarenlange blinde propaganda voor een denken dat alle heil verwacht van het geknoei van onze "wetenschappers" (in werkelijkheid heeft Pien het meestal over technologie telkens hij het woord "wetenschap" gebruikt); na jarenlange blinde propaganda dus voor een blind vertrouwen in de moderne alchemisten, wordt Pien gekonfondeerd met de gevolgen van dat zoeken naar de "steen der wijzen". En als elke brave leerling-tovenaer is zijn eerste reaktie er één van minimaliseren: "Voor ons land niks aan de hand" was zijn geruststellende verklaring in zijn wekelijks weerpraatje aan de moederborst van Lutgart Simoens, vrijdag 2 mei om 11 uur 's voormiddags. Toen hij gewezen werd op tegengestelde berichten vanuit Nederland, werd hij bijna hysterisch over "sensatiezoekers", "paniekzaaiers" en "informatieversvalsing".

De avond van diezelfde dag, zijn weerpraatje op TV: met dichtgeknepen billen stond hij daar, c'est le moins qu'on en puisse dire. Hij moest toegeven dat hij zich vergist had, dat hij amper een uur later gegevens in handen kreeg die ook in ons land op een stijging van de radio-activiteit wezen.

De week erna, 9 mei, opnieuw bij Lutgart Simoens: een uitleg van een kwartier hoe het kwam dat hij zich zo had kunnen vergissen. Hij was maar een eenvoudige meteoroloog, daar kwam het op neer, de meting van de radio-activiteit en het bekendmaken van de resultaten daarvan waren het werk van Volksgezondheid. Waarom hij zich echter voortdurend roepend voelend uit zijn nek te kletsen over dingen waar hij geen verstand van heeft, dat legde hij niet uit. Wel ging hij opnieuw

de ideologische toer op: dezelfde bijna-hysterie als de week ervoor, maar ditmaal niet tegen de "onverantwoordelijke paniekzaaiers", maar tegen het gebrek aan informatie vanuit de Sovjet-Unie. Tegen het gebrek aan paniekzaaiers dus.

Pien was tot in zijn ziel geschokt, vergeleek Tsjernobil met Hiroshima en noemde 2 mei 1986 de zwartste dag uit zijn wetenschappelijke loopbaan. Zijn dreigende vinger ging omhoog tegen de wereldleiders: "Als dat al kan gebeuren met een ongeluk in één kerncentrale, wat zal er dan gebeuren als er kernwapens worden gebruikt?" Orakelde hij patetisch, net of hij het zelf gevonden had. Die kernwapens

worden afgevuurd door raketten, Pientje, en die raketten worden ontwikkeld via onder andere het Space Shuttle-programma, wist je dat dan niet? Wat weet jij eigenlijk wel?

Nu is Armand Pien natuurlijk niet de enige jammerlijke beunhaas die de laatste weken op zijn bek is gevallen: aandoenlijk is het lot van een man als de al vernoemde Paul De Meester, 'okaal kampioen van de "elektriciens" en plaatselijk pleitbezorger van de kernlobby. "Onze centrales zijn veiliger", blijft hij maar herhalen. Maar "een dergelijk ongeluk is ook hier niet per definitie uitgesloten" moet hij toegeven als er doorgevraagd wordt. Wie hou je eigenlijk voor de gek, professor De Meester? Als een dergelijk ongeluk ook hier niet per definitie uitgesloten is, waarom verdied je dan de bouw van dergelijke moordtuigen op een paar kilometers van onze dichtbevolkte agglomeraties? Zou een klein beetje etisch bewustzijn in het technologisch bedrijf (want dergelijke onzin "wetenschap" noemen is een

belediging voor alle ernstige wetenschappers), echt zo'n lukse zijn? De Prijs voor de Prietpraat van de Week wordt echter zonder twiifel weggekaapt door de Plaatselijke Plaidijs, Miet Smet, die progressieve madam die ooit nog lid was van dat "wonderburo" van de CVP-jongeren: er is niks aan de hand, maar de boeren wordt "aangerand" de koeien op stal te houden. Boeren met een geweten hebben die raad opgevolgd en schoten kop en kogel in. Giftmengers die er niet om malen wat er in de rommel zit die zij ons voeren, volgden die raad natuurlijk niet op en staken de poen op zak. Is dat de moraal van de CVP — belooft de schoelies en straf de serieuze mensen? Je zou het gaan denken, ware het niet dat ik me eigenlijk druk maak om niks: er is immers niets aan de hand, in ons land is er geen gevaar. In ons land is nooit gevaar. Wij hebben de CVP.

Eddy Daniels

Het nieuwe presidium van de boerenkotters? Zelfs wij vinden dat een slauwe grap.

(foto Veto)

Verkiezingen met hindernissen

LBK — Op dinsdag zes mei 11. hield ook de Landbouwkring zijn jaarlijkse verkiezingen. Eerder al hadden velen verwacht dat dit jaar een 'sleuteljaar' zou zijn, met veel moeilijkheden om een volledig presidium samen te stellen. Dat bleek inderdaad zo te zijn, maar wel op een totaal andere manier dan verwacht.

De week voor de verkiezingen zag het er nog goed uit: nagenoeg alle vakante functies (een twintigtal) waren voorzien van kandidaten en er kwamen er nog een aantal bij tijdens die laatste week. 's Maandags vroeg toen de inschrijvingslijsten zoals statutair voorzien is, verwijderd werden zag het er naar uit dat de verkiezingen bijzonder vlot zouden verlopen: slechts één functie was nog onbezet, voor verscheidene andere zou gestemd moeten worden.

's Avonds, slechts een paar uur na het sluiten van de inschrijvingen, barstte dan de bom: de kandidaat-secrataris (dat is in de Landbouwkring de 'tweede man' na de preses, die zich vooral met de financiën bezig houdt) kwam aan de huidige preses, Patrick Luysen, melden dat:

a) hij niet meer als sekretaris wou optekomen, maar als preses. De vrijgekomen plaats zou dan worden ingenomen door iemand anders uit zijn jaar.

b) hij en een zestal anderen van dat jaar zich kollektief zouden terugtrekken als meer dan één van hen of hijzelf niet verkozen zouden worden (in landbouw wordt elke functie afzonderlijk gestemd).

Brugge-Anderlecht

De argumenten waren dat ze elkaar goed kenden en vertrouwden, dat ze samen op voortreffelijke wijze de revue hadden georganiseerd (traditioneel de taak van het derde jaar, waar ze allen op één na in geschreven zijn), dat ze ideeën hadden die ze niet goed zouden kunnen uitwerken als er 'buitestaanders' (!) mee moesten werken — dat noemden ze bij herhaling 'idealisme' — en dat ze de indruk

hadden dat de preseskandidaten hen niet allemaal even valabele kandidaten vonden. Met name dachten ze dat een van de preseskandidaten achter hun rug een bijkomende kandidaat-extern had overtuigd ook op te komen — zonder dat overigens te controleren. Het was dan ook niet waar.

Patrick Luysen kon dit amper toelaten. Hij zou enerzijds de statuten overtreden hebben die er juist zijn om onder andere het verloop van de verkiezingen te regelen en anderzijds het risico lopen dat de kring half onthoofd zou worden aangezien een drietal leden van die groep als enige kandidaat opkwamen. Als zij zich zouden terugtrekken vielen die plaatsen meteen open. Hij weigerde dan ook, na de mening gevraagd te hebben van de twee andere preseskandidaten.

De dag daarna, de verkiezingsdag, voerde de 'opstandige' ploeg in de twee specialisaties van het derde jaar waar ze uit voortkwam — en alleen daar — intensief campagne om naar de verkiezingsavond te komen. Ze deden dit zowel door voor de auditoria te verschijnen als door de mensen, die ze natuurlijk goed kennen, persoonlijk aan te spreken. Buiten het derde jaar was hiervan niets geweten.

's Avonds was er een massale opkomst van het derde jaar: meer dan een derde van de aanwezigen. Begonnen werd met het afroepen van de stand in de match Club Brugge-Anderlecht, toen nog 2-0. Zéér voortuitziend had Wannas Achter, de voorzitter van het kiescollege, een radio meegenomen.

Vervolgens vroegen de 'dissidenten' in groep het woord. Zij vroegen alsnog te mogen optekomen aan de volkvergadering die daar — wonder boven wonder — wel voor te vinden was. Patrick Luysen had geen keus: hij weigerde pertinent op zo'n manier de vergadering te leiden. Nagenoeg het volledige derde jaar verliet toen de zaal. Historische roep vanuit de zaal toen dat gebeurde: "Wannes, de

radio!?". Dit van een fervente Club-supporter.

Alive and kicking

Met een waren wel zoals gevreesd drie centrale functies weer vakant en moest er nog nauwelijks gestemd worden voor de andere L-ij gebrek aan tegenkandidaten. Gestemd zou er echter nog worden, en hoe.

Statutair ben je in de Landbouwkring pas verkozen als je 50% + 1 van de stemmen behaald hebt. Als er twee kandidaten zijn die ongeveer evenveel stemmen halen kan dus een klein aantal blankostemmers de stemming volledig blokkeren. Dat gebeurde nu, voor de eerste keer voorzover bekend. Na vijf stemronden, met nu eens een licht voordeel voor de een en dan weer voor de ander, was er nog altijd geen preses. Het was nodig dat na onderling samenspraak één van beide kandidaten zich terugtrok om de beslissing te forceren. De Landbouwkring heeft in haar nu 98jarige geschiedenis duidelijk betere dagen meegemaakt.

Tussen de stemronden door stelden de andere kandidaten zich voor, werden nog enkele functies gestemd en werden — tot spijt van wie 't benijdt — mensen gevonden om de leeggevallen plaatsen op één na op te vullen. Het nieuwe presidium is evenredig samengesteld uit mensen met ervaring en nieuwe gezichten uit alle jaren, ook uit het derde jaar. Er is zonder twiifel een ploeg gevormd die de capaciteiten, de wilskracht en ook het idealisme heeft om deze kwalijke episode zo snel mogelijk te doen vergeten.

Slechts twee functies waren nog vakant bij het sluiten van de vergadering. Na een termijn van tien dagen waarin vrijwilligers zich kunnen melden zal het nieuwe presidium die opvullen. Bij het schrijven van deze regels lijkt het erop dat dat zonder veel problemen zal gebeuren. De Landbouwkring is alive and kicking and let nobody think otherwise!

Tuur Ruytjens

Inschrijvingsgeld, moet dat nou?

Naar aanleiding van de regeringsmaatregelen en meer bepaald de staking van 6 mei, bracht Sociale Raad vorige week een brochure uit rond inschrijvingsgelden en de sociale sektor. Aan de hand van wetteksten en de memorie van toelichting bij deze wetteksten wordt hier op een overzichtelijke wijze de bedoeling uitgelegd van de regeringsmaatregelen.

Deze brochure behandelt in eerste instantie de vraag: "Wat is de sociale sektor, hoe is die sociale sector ontstaan en wat is de bedoeling van de wet van 1960, de wet die voorzorg in de oprichting van de sociale sectoren". In een tweede hoofdstuk wordt de financieringswet van 1971 uitgebreid onder de loupe genomen. Die wet van 27 juli 1971 is de wet op de financiering en de controle van de universitaire instellingen. Deze wet regelt de uniformisering van de inschrijvingsgelden aan alle universiteiten. Im-

mers voor 1971 werd er zo goed als nergens inschrijvingsgeld gevraagd. Je betaalde toen als student louter administratiekosten om ingeschreven te worden op de rol. Blijkbaar hanteerden de uniëns en de staat toen het motto: vraag zo weinig mogelijk, dat is de beste reclame om zoveel mogelijk mensen aan te trekken. Na 1971 ontstond er dus een soort kartelvorming. De afspraak werd gemaakt dat iedereen inschrijvingsgeld zou vragen en iedereen moest evenveel vragen. Dan kon niemand dit nog als aantrekkingsmiddel gebruiken.

Verder wordt in deze brochure de vraag gesteld naar: "Waar gaan we ons inschrijvingsgeld naar toe?" en "Is dat nu wel nodig dat wij inschrijvingsgeld betalen?"

Deze brochure is te verkrijgen op sociale raad - Algemene Studenten-Raad, 's Meiersstraat 5 — 3000 Leuven of bij je sociaal afgevaardigde in het presidium.

Christo in Leuven?

De Dijlemolens worden ingepakt

De voormalige industriële maaldierij, vlakbij het Groot Begijnhof zal in september van volgend jaar in een nieuw kleedje gestoken zijn. Deze zomer begint men immers aan de uitvoering van het renovatieproject voor een woon- en werkgemeenschap, een initiatief van de vzw TSAP. TSAP staat voor *het Samen Anders Proberen*, een vereniging die mens- en milieuvriendelijke initiatieven neemt en steunt, waarbij ze vooral aandacht heeft voor het beschermen en herwaarderen van monumenten, landschappen, en straat- en dorpsgezichten. Ze werd in 1982 opgericht om het Dijlemolensproject te kunnen waarmaken.

Sluutelwoord bij het project lijkt 'integratie' te zijn. Integratie in de stad: het Dijlepad wordt door het complex heen verder getrokken en vormt zo een belangrijke voetgangersweg (voor wandelaars en scholieren) die het stadhart ontsluit. Integratie door haar functie in de buurt: op het gelijkvloers komen er ateliers, een banketbakkerij, winkel, fietsenwerkplaats, pottenbakkerij (de laatste twee zijn er nu al ondergebracht). De wijk telt nu weliswaar 3000 inwoners, maar is geen bakker en slechts een paar winkeltjes rijk.

Integratie op schaal van het gebouw: naast de woonfunctie en de bedrijfsfunctie op het gelijkvloers, is er ruimte voor ontspanning; koffie, een polyvalente zaal voor feesten, vergaderingen, toneel, film... Integratie naar mekaar toe: de Dijlemolens willen een centrale ontmoetingsplaats zijn voor de buurt, om te leefbaar te maken. En in het gebouw zelf heeft elke bewoner zijn eigen individuele leefruimte, maar is er eveneens een gemeenschappelijke voorzieningsstructuur uitgewerkt: de tuin, de binnenpleintjes, hobbyruimtes, gemeenschappelijke wasserette. De aanwezigheid van een verscheidenheid aan mensen (van bejaarden tot studenten) kan het sociaal contact slechts rijk maken.

Alternatieve energie

Een ander aandachtspunt voor de initiatiefnemers is het 'ekologisch' energiegebruik. Zoiets begint al bij het ontwerp van het gebouw: de Zuidkant (naar het Groot Begijnhof toe) krijgt grote ramen, de noordkant slechts een paar kijkerven. Passieve energie wordt gewonnen door een dikke laag isolatie aan te brengen en door het plaatsen van zonnepanelen (die het warm water leveren voor een deel van de woningen); actieve energie, door waterturbines te plaatsen in de Dijle: die leveren elektriciteit, en zorgen, via warmtepompen, voor de centrale verwarming van het gebouw.

Het vertalen van zo een complex programma, met de verschillende functies (wonen, werken en ontspannen), en met de 'ekologische' uitgangspunten van TSAP in een architecturaal ontwerp, is geen gemakkelijke klus. Het is bovendien een uitdaging om in de onmiddellijke nabijheid van het Groot Begijnhof architecturale ingrepen te plegen. Je kan eigenlijk ook de vraag stellen of de voormalige fabriek wel geschikt is voor een woon-gemeenschap. De soms imponerende binnenruimtes die je er nu aantreft — met hun geheimzinnige sfeer, met hun reliëfs en littenken van zijn vroegere industriële verleden (machines, transportsystemen, openingen in vloer en plafond) — vormen eerder een decor voor een *film noire*. 'Vitalisme' vond er zijn gedroomde thuishaven voor zijn controversiële tentoonstellingen. 'Stads-verschijnselen' voor zijn dito optredens. Ik moet ook denken aan 'Les raffinaderies du Plan K' in Anderlecht, dat nu ruimtes biedt aan de gelijknamige teatergroep, waar dansvoorstellingen plaatsvinden, films, optredens, tentoonstellingen, video's... Ook 'Schamte' trekt in een verlaten brouwerijcomplex in Brussel, en

't Stuc wil hetzelfde in de laboratoria van het Arenberginstituut.

Inpakken

De Dijlemolens omvormen tot (hoofdzakelijk) een wooncomplex heeft immers verregaande gevolgen voor de verschijningsvorm van het geheel: het gebouw diende sterk geïsoleerd te zijn, en zal nu helemaal ingepakt worden in een tien centimeter dikke, gepleisterde isolatielaag. De baksteen- en betonarchitectuur, met zijn typische horizontale raamverdeling en stroken, moet plaats maken voor witte, 'clean' aandoende gevels, met een (noodzakelijke) vertikalere raamschikking. Slechts op het gelijkvloers wordt de oorspronkelijke toestand behouden en gerestaureerd.

Hier lijkt TSAP zijn doelstellingen toch uit het oog verloren te hebben: geen beschermen en herwaarderen van stadsgedichten, want het brengt door zijn witte mantel pas goed een vreemd element in de omgeving. Het argument van TSAP dat het door de verandering van de Dijlemolens in een woon- en werkgemeenschap "de continuïteit van het stedelijk weefsel herstelt", is zwak, want dat weefsel is zeer heterogeen van aard — het Groot Begijnhof, de scholen, de volksbuurt van de Schapenstraat, het park van de Boerenbond, het klooster van de Zwarte Zusters — en dat dat ook blijven.

Architectuur

Het is een verdienste van de architecten dat ze het kubistisch volume tot zijn recht laten komen — de schuine zonnepanelen springen wat achteruit in de gevel — en dat ze de ordonnantie

van de gevel, die er nu sterk aanwezig is, behouden.

De initiatiefnemers zochten duidelijk naar nieuwe woonvormen, en dat verdient een hart onder de riem. Het Dijlemolensproject is een experiment dat een voorbeeldfunctie zal hebben ten aanzien van andere projecten in Vlaanderen. Geen commerciële finaliteit wordt nagestreefd, maar een groot aantal maatschappelijk relevante doelstellingen. Om die te realiseren zijn de architecten niet vervallen in een '45°-syndroom': erkertjes, balkonnen, schuine daakjes en serretjes, om zo gezegd de eigenheid van elke woning in het gebouw te benadrukken. 'Hollandse kneuterigheid' heet zoiets in architectenkringen.

De opzet van de initiatiefnemers om verschillende functies in één complex te herbergen, is moedig en gedurfd. Het is een antwoord op de visie van de Modernistische planners, die deze functies gescheiden willen. In Nederland zijn er immers nogal wat nieuwbouwwijken met dezelfde opzet mislukt. Het pleit ook voor TSAP dat ze voor haar 'zachte' doelstellingen beroep doet op de meest moderne technologieën (met de waterturbine als maskotte). Na het zolang praten over alternatieve energie is er nu de (haalbare) uitvoering ervan.

Nog anderhalf jaar en Leuven heeft er zijn zoveelste 'gerestaureerde' gebouw bij. Nu eens niet gerealiseerd door de universitaire overheid (met haar opzet om van de Naamsstraat een tweede 'King street' te maken), maar een prive-initiatief.

Kris Blykers

Dijlemolens voor en na. Het moet niet altijd vloeibare Drefz zijn.

TESISKAFTEN

Zoals rond elk keurig boek moet ook rond een tesis een harde kaft. En die kaft kan bij Veto gezet worden voor de belachelijke prijs van 200 fr. Bovendien van de beste kwaliteit en met een erg snelle service. Kom eens langs: 's Meiersstraat 5.

AGENDA

Samenstelling Geert Coene

Donderdag 15 mei

20.00 u. **LITERATUUR** *Over U. Le Guin* (door Ria Van Herck) en *J.D. Salinger* (door Peter De Preter). In 't Stuc. Org. Universitaire Werkgroep Literatuur.

14.00 u. **TORNOOI** Schaaktornooi in de Muntstraat, m.m.v. Schaakclub L.V.L.

15.00 u. **LEZING** *Homo Ludens and the American Dream: the place of sports in the American Society*. Door B. Vanreusel. In L. & W, 8ste verdieping. Inkom gratis. Org. American Studies.

20.00 u. **KONCERT** *The Neon Judgement*. In Manhattan. Inkom 250 fr. Org. Chestnut Three en JJ Records.

20.30 u. **FILM** *Cult Movies Misfits* van John Huston. In AV. Inkom 60/80. Org. DAF en 't Stuc.

20.00 u. **MEETING** Meeting tegen de Sociale terreur van Martens VI. In Acht-Urenhuis. Org. MLB, PvdA, Rode Jeugd, AIB.

Vrijdag 16 mei

20.30 u. **TEATER** Poëzie-kabaret *Ladders* door Pindjap. In De Spuyse. Inkom 100 frank. Org. De Spuyse.

20.00 u. **BALLET** *Le Papillon* door Frie Stenuit. In Stadsschouwburg.

Zaterdag 17 mei

20.30 u. **FILM** *The Draughtman's Contract*, van Peter Greenaway. In 't Stuc. Org. 't Stuc en DAF. Inkom 60/80.

Dinsdag 20 mei

20.30 u. **FILM** *L'empire de la passion*. In AV. Inkom 60/80. Org. DAF.

20.00 u. **KONCERT** *The Pflaffer College Concert Choir* o.l.v. H. Brewer. In St.-Jan-De-Doperkerk, Groot-Begijnhof. Org. The American College en UP. Inkom 100 fr.

Woensdag 21 mei

EINDDAG STUC Wie berichtje elders in deze krant.

Donderdag 22 mei

20.30 u. **FILM** *Cult Movies: Liquid Sky* van S. Tsukerman. In AV. Inkom 60/80. Org. 't Stuc en DAF.

Vrijdag 23 mei

20.00 u. **BALLET** Ballet Monika Pauwels met *Hidden Lives; De zwarte steen is een vrouw*. In de Stadsschouwburg.

TENTOONSTELLINGEN

L & W. *Het kind in de Inrichting, 150 jaar residentieel zorg voor kinderen met psycho-sociale problemen*. Nog tot 16 mei. Openingsuren ma, wo, vr en za van 10 tot 17 uur; di en do van 10 tot 19 uur en 's zondags van 14 tot 17 uur. Inkom gratis.

FACULTY CLUB, van 2 mei tot en met 30 mei. *Konkrete kunst 4 x 12* door G. Decock, G. Vandenbranden, M. Verstockt, V. Vander Meersch. Van ma tot vr, 10 tot 12 uur en 15 tot 19 uur.

Einddag Stuc

Het seizoen 85-86 loopt op zijn einde. Traditiegetrouw eindigt het werkjaar met een Stuc-einddag. Zoals voorgaande jaren een groots feest:

Het programma:

- 13 u: Wurre Wurre in het Stuc.
- 14 - 17 u: Tekenfilms in Stuczaal, doorlopend. Video in Stucbar, doorlopend. Werkgroepenvideo op eerste verdieping Stuc, doorlopend.
- 18 u: pikante einddag-schotel in Alma II
- 19 u: Wurre Wurre in Alma II en Stuc

- 20u: Film *Top Hat* met Fred Astaire en G. Rogers in Auditorium Vesalius.

- 21 u: Senso Unico: concert in Stuczaal.

- 22 u: Terrasfilm *Metropolis*

- 23 u: LSP-band in Stuczaal (concert) Ongeveer rond 24.00 uur mondt dit alles uit in een spetterende en niet aflatende fuif tot u weer aan het ontbijt toe bent.

En je kunt het geloven of niet, buiten de maaltijden en de konsumties is alles gratis. □

Citaat van de week

"Ik heb de indruk dat we hier in kringetjes aan het draaien zijn."

Peter Persyn, voorzitter, op de verzoeningsvergadering dd. 7 mei

In BRT-Panorama van 8 mei II. *verdedigde Gaston Geens, voorzitter van de Vlaamse Eksekutieve, de aanleg van golfterreinen in landbouwgebieden en geklasseerde natuurreservaten, met het argument dat dit gunstig is voor onze economie: Japanse bedrijven maken immers een punt van dergelijke recreatiefaciliteiten voor hun kaderpersoneel alvorens tot vestiging over te gaan.*

Uit bevoegde bron heeft Veto achterhaald dat de Japanners tot een tegenprestatie bereid zijn: in de buitenwijken van Tokio zullen de minder drukke wegen kasseistroken krijgen. Ten gerieve van de leden van de Vlaamse Kolonie ter plaatse die zich willen voorbereiden op Parijs-Roubaix.